

My Journey ประสบการณ์ที่ดีที่ต่างแดน

“**มาที่นี่ ลูกอยากไปอเมริกา**” คือประโยคที่เปลี่ยนชีวิตดิฉันตลอดกาล

หากพูดถึงความฝันของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่หลงใหลในภาษา วัฒนธรรม และผู้ชายอเมริกันอย่างดิฉันแล้ว การได้ไปเยือนประเทศในฝันอย่างสหรัฐอเมริกา ก็คือความฝันอันสูงสุดเลยก็ว่าได้ ดิฉันไม่สามารถจินตนาการได้เลยถ้าวันนั้นดิฉันไม่หาทำพูดประโยคดังกล่าวกับแม่ออกไปชีวิตดิฉันจะต่างกับตอนนี้มากแค่ไหน ถึงแม้ว่าจะเคยเดินทางไปเที่ยวต่างประเทศอย่างประเทศมาเลเซียคนเดียวมาก่อนแล้ว แต่การเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเล ข้ามทวีปเพื่อไปเยือนอเมริกาครั้งนี้สำหรับลูกสาวคนสวยของบ้านอย่างดิฉันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการขออนุญาตจากครอบครัวหรือการเตรียมเอกสารต่าง ๆ เองก็ตาม

การเตรียมตัวเดินทางครั้งนี้ของดิฉันกินเวลาไปกว่าครึ่งปี ดิฉันใช้เวลาอดอ้อนออบเสาะแม่หนึ่งเดือนเต็มกว่าท่านจะใจอ่อนอนุญาตให้ดิฉันได้เดินทางไปยังดินแดนแห่งเสรีภาพนี้คนเดียว หลังจากได้รับการยินยอมจากแม่แล้วนั้นดิฉันก็ต้องใช้เวลาเตรียมเอกสารการเดินทางเช่น วีซ่า ตัวเครื่องบิน และที่พักต่าง ๆ อีกมากมายสำหรับการทำวีซ่าเข้าสหรัฐฯ นับเป็นที่เลื่องลือสำหรับนักท่องเที่ยวทุกคนว่าเป็นวีซ่าที่ผ่านยากที่สุด ครั้งแรกที่ดิฉันได้ยินก็คิดว่า “จะยากสักขนาดไหนเชียว” แต่ดิฉันคิดผิดค่ะ การทำวีซ่าเข้าสหรัฐฯ เป็นเรื่องยากเหมือนที่ใคร ๆ เขาพูดกันเลย โดยขั้นแรกเราต้องกรอกข้อมูลในระบบของสถานทูตภายในเวลาที่จำกัด ไขคะ ความรู้สึกเช่นเดียวกับการนั่งทำข้อสอบในห้องเย็นคนเดียว หลังจากกรอกข้อมูลเรียบร้อยก็ต้องจองวันสัมภาษณ์วีซ่า ซึ่งบอกได้เลยว่านอกจากอินเทอร์เน็ตดีแล้วก็ต้องดวงดีด้วย เพราะวันที่จองเต็มเร็วมาก แข่งขันกันสูงเช่นเดียวกับการกดบัตรคอนเสิร์ต BlackPink เลยไม่มีผิด เมื่อได้วันสัมภาษณ์แล้วก็จองตั๋วเครื่องบินไปกรุงเทพฯ เพื่อสัมภาษณ์วีซ่าที่สถานทูตได้เลยค่ะ ซึ่งจากประสบการณ์ของดิฉันบอกเลยว่าสองชั่วโมงที่อยู่ที่สถานทูตสหรัฐฯ เพื่อรอสัมภาษณ์เป็นอะไรที่ทรมานมาก เพราะถือเป็นการตัดสินใจว่าการเดินทางไปอเมริกาครั้งนี้ของเราจะปังหรือจะพัง ซึ่งหลังจากที่ได้สัมภาษณ์กับท่านกงสุลแล้ว วินาทีแห่งการตัดสินใจก็มาถึง เมื่อได้ยินคำว่า “Visa approved” ดิฉันก็แทบจะกรี๊ดร้องตรงนั้นเลยคะ แต่ก่อน ดิฉันต้องเก็บกลิ่นความรู้สึกนี้แล้วไปกรี๊ดหน้าสถานทูตแทนคะ

เมื่อวีซ่าผ่านแล้ว จะรออะไรอีก ก็รีบจองตั๋วเลย นอกจากการเตรียมตัวเรื่องเอกสารต่าง ๆ แล้ว การเรียนรู้วัฒนธรรม แผนที่ ลักษณะภูมิอากาศ รวมถึงลักษณะนิสัยของคนในเมืองที่เราจะไปเที่ยวแล้วก็เป็นเรื่องที่สำคัญเช่นเดียวกัน ซึ่งพูดเลยว่าดิฉันทำการบ้านในเรื่องนี้หนักมาก และสุดท้ายก็เป็นประโยชน์กับตัวเองมาก ๆ เช่นเดียวกัน ซึ่งหากดิฉันไม่ทำการบ้านในส่วนนี้ดิฉันมั่นใจอย่างแน่นอนว่าตัวเองคงได้นอนแข็งตายที่สนามบินก่อนจะได้ออกไปตามหาหนุ่ม ฝ อย่างที่ตั้งใจไว้เสียอีก

และแล้วฤกษ์งามยามดีของเราก็มาถึง ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ เวลา ๐๘.๐๐น. ณ สนามบินสุวรรณภูมิ การเดินทางอันยาวนานเพื่อไปยังสหรัฐฯ ของดิฉันก็ได้เริ่มต้นขึ้น กว่า ๒๒ ชั่วโมงบนเครื่องบินเพื่อไปยังจุดหมายปลายทางนั่นคือเมือง Madison รัฐ Wisconsin นับเป็นการเดินทางที่เหนื่อยและนานที่สุดตั้งแต่ดิฉันเคยประสบเลยคะ ทันทีก้าวเท้าออกมาจากสนามบิน ดิฉันก็รับรู้ได้มากกว่าความสุขและความสุขได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

กว่าสามเดือนที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในสหรัฐอเมริกา ถือเป็นการเปิดโลกทัศน์ครั้งใหญ่ของดิฉันเลยก็ว่าได้ ไม่ว่าจะเป็นการได้เห็นเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า การรักษาความสะอาดที่ก้าวไกล และความเป็นระเบียบของประชาชนในประเทศ และหากพูดถึงภาพจำของชาวอเมริกันสำหรับดิฉัน สิ่งแรก ๆ ที่นึกถึงนั่นก็คือ ความมั่นใจและความหยิ่ง แต่เมื่อได้มาสัมผัสกับจริง ๆ แล้วดิฉันพูดได้เลยว่าคนที่นี่น่ารัก ใจดี และมีน้ำใจเช่นเดียวกับคนไทยเลย

นอกจากนี้ การเดินทางครั้งนี้ทำให้ดิฉันได้รู้จักคนจากหลายชนชาติไม่ว่าจะเป็นโคลัมเบีย อินเดีย ชาวอุซเบกิสถาน ตุรกี และที่ขาดไม่ได้แน่นอนนั่นก็คือชาวอเมริกันคะ ดิฉันได้เรียนรู้การพึ่งพาตนเอง การ

ปรับตัวในสังคมใหม่ วัฒนธรรม วิถีชีวิต และภาษาของประเทศดังกล่าว ซึ่งวิถีชีวิตของคนที่นี่ที่ดิฉันรู้สึกว่ามี
มากๆ นั่นก็คือ การดื่มเบียร์ตั้งแต่ตื่นนอน (เมาแต่หัวเช้า) และการให้ทิปแก่พนักงานเสิร์ฟ เป็นต้น และสิ่ง
สำคัญที่สุดที่ดิฉันได้เรียนรู้จากการมาท่องเที่ยวโลกกว้างที่นี่นั่นก็คือ การอยู่ร่วมกันกับคนที่มาจากต่างที่ต่างถิ่นให้มี
ความสุขนั้นก็คือการเคารพและยอมรับในความแตกต่างของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเชื้อชาติ ศาสนาและ
วัฒนธรรม

นอกจากนี้ การมาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักแล้วก็ทำให้ความกล้าในการใช้
ภาษาอังกฤษของดิฉันเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด เนื่องจากต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในการซื้อของ
ติดต่องาน หรือพูดคุยกับเพื่อน ๆ เองก็ตาม สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ทักษะการพูดและการฟังของดิฉันดีขึ้นกว่าที่เคย
เป็นอยู่อย่างมาก โดยเฉพาะการฟังที่ดิฉันต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ฟังสำเนียงอินเดีย เม็กซิกัน และสำเนียงต่าง
ๆ ให้เข้าใจ จะได้พูดคุยกับเพื่อน ๆ ได้ ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่ทำหายเรื่องหนึ่งของดิฉันเลยก็ว่าได้

หากพูดถึงอาหารที่มีชื่อเสียงสำหรับเมือง Madison แห่งนี้ก็หนีไม่พ้นเบียร์และชีสที่นับเป็นสินค้า
อุตสาหกรรมส่งออกที่ใหญ่ที่สุดในรัฐ ส่วนตัวดิฉันแล้วไม่ดื่มเบียร์เนื่องจากเหตุผลทางศาสนา ดังนั้น ดิฉันจึงไม่
สามารถคอนเฟิร์มได้ว่าเบียร์ที่นิวยอร์กมีรสชาติสมคำร่ำลือหรือเปล่า อย่างไรก็ตาม ดิฉันได้ลิ้มลองชีสชื่อดังของเมือง
แห่งนี้ ซึ่งพูดได้เลยว่าอร่อยสมราคาอันแสนแพงจริง ๆ ค่ะ นอกจากนี้ยังมีฮอตดอกในไทมส์แคว์ที่ทุกคนที่มา
เที่ยวนิวยอร์กจะต้องลิ้มลองรสชาติความอร่อยที่ราคาเอี่ยมถึงนั่นเองค่ะ

สำหรับแลนด์มาร์คที่ดิฉันประทับใจที่สุดนั่นก็คือสะพานบรูคลิน ในเมืองเมืองนิวยอร์ก รัฐนิวยอร์ก
นั่นเองค่ะ ดิฉันใช้เวลาเดินเท้ากว่าสองชั่วโมงเพื่อไปยังสะพานแห่งนี้ ระหว่างที่เดินดิฉันก็คิดนะค่ะว่าเราต้อง
เดินไกลขนาดนี้เลยหรือ ทำไมดิฉันไม่ขึ้นแท็กซี่หรือรถไฟใต้ดินไปแทน แต่นั่นละค่ะ ด้วยความสวยและยิ่งใหญ่
ของที่นี่ทำให้ดิฉันลืมความยากลำบากระหว่างเดินทางและหายเหนื่อยทันทีที่เห็นสะพานแห่งนี้เลยค่ะ
ถึงแม้ว่าสะพานบรูคลินจะเป็นสถานที่ที่มีคนพลุกพล่านและค่อนข้างวุ่นวายแต่เพราะดิฉันได้รูปถ่ายที่ปังมาก
ดิฉันจึงประทับใจสถานที่แห่งนี้เป็นพิเศษค่ะ ไม่ใช่ค่ะ เพราะเป็นหนึ่งในสถานที่ที่ดิฉันเห็นในโทรทัศน์ตั้งแต่เด็ก
และมีความฝันว่าอยากจะมายืนบนสะพานนี้สักครั้ง ดิฉันจึงรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่มีโอกาสสัมผัสที่นี่จริง ๆ

เอาละค่ะ ดิฉันเว้นเว้อเล่าเรื่องการเดินทางของตัวเองมาเยอะแล้ว ดิฉันขอฝากอะไรที่เป็นประโยชน์
สำหรับผู้อ่านที่สนใจอยากมาเที่ยวอเมริกานะค่ะ การศึกษาข้อมูล การคิดบวก และการระวังตัวอยู่
ตลอดเวลาคือสิ่งสำคัญที่สุดในการมาเที่ยวสหรัฐฯ นะค่ะ อย่าไว้ใจใครง่าย ๆ ไม่ว่าจะเขาเป็นคนไร่บ้านหรือเขาจะ
หล่อขนาดไหนก็ตามไม่อย่างนั้นคุณจะได้โดนหลอกเอาได้นะค่ะ

ดิฉันเชื่อว่าหลาย ๆ คนคงจะเคยได้ยินประโยคที่ว่า “ชีวิตคือการเรียนรู้” ใช่ไหมคะ แต่สำหรับดิฉัน การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราได้ออกเดินทาง ออกไปเปิดหูเปิดตา ทำความรู้จักกับผู้คนใหม่ ๆ สถานที่ใหม่ ๆ ออกจากบรรยากาศเดิม ๆ ที่เคยอยู่บ้าง เพราะหากเราใช้ชีวิตวนลูปแบบเดิม ๆ ไปเรียน ไปทำงาน วนกันแค่สองสิ่งนี้ชีวิตเราก็คงไม่ได้เรียนรู้อะไรใหม่ ๆ สักเท่าไรหรอก ดังนั้น ลองออกเดินทางดูนะคะ แล้วคุณจะพบว่าโลกเรามีอะไรให้ประหลาดใจอีกมากมายค่ะ

นางสาวมาลิน ชำเซ รหัสน ๖๐๑๑๑๐๒๒๒

คณะศิลปศาสตร์